

483

S O K F É L E .

61. Szám. Béts. Julius 26-dikán. (9) 1833

Emlékeztető Jegyzetek.

J u l i u s .

27 Jul. — 1809. A' Bétsi Magistratus Denzel frantzia generálnak, ki az Austriai foglyok 's sebesekkel igen emberszeretőleg bánt, arany emlék pénzt küld.

28 Jul. — 1794. Robespierre ez az emberi szörnyeteg fejét veszti ma a' vérpadon. — 1568. Orániai Wilhelm ma ereszti ki nevezetes emlékirását Alba Hertzeg ellen.

29 Jul. — 1095. Nagy 's bölts Fejedelmünk Sz. László halálának napja.

30 Jul. — 1415. Prágában zavarodások. — 1809. Először kong ma Sz. István tornyában a' lélek harang, mióta Bétsben vannak a' Frantziák. A' nyilvános kertek is kinyíttatnak ismét a' közönségnek.

Természetes felemelkedés, a' Fő-valóság esméretéhez.

A' Potsdamban 1825-dik esztendőben ki jött ezen Könyvetskében „Fibel oder Elementarbuch für den ersten Unterricht in deutschen Schulen“ elő forduló, 's annak, 35, 36, 37 és 38-dik lapjain olvasható Verseknek szabad fordítása.

A' 35-dik és 36-ik lapokon, a' 38-dik §. alatt lévő Verseknek fordítása.

A' *Virág*, ez a' kerteknek
Illatozó szépsége;
Az ártatlan kebeleeknek,
Szokott gyönyörűsége;

Mellynek színe' látására,
Újúl az Ember' szíve.
Ez a' *Virág*, bizonyára!
Nem emberi kéz műve!

Toldalék a' M. Kurírhoz.

61 (9)

A' *Fa*, kartsú derekával
 Emelkedve | fel | felé;
 Zöldellő ága bogával,
 Tünik szemünknek elé;

Mellynek szép alkotmányára;
 Bámúl az ember szíve.
 Egy ilyen fa, bizonyára
 Nem emberi kéz műve!

A' felfelé emelkedő
Halmokat, és Hegyeket;
 A' zöldséggel kedveskedő
Mezőket, és Réteket.

El ragadtatással nézik
 A' halandó szemei;
 De a' mik' őt, így igézik:
 Nem emberek művei!

Ha ezekről, szemeinket
 Felemeljük az égre:
 Akadunk egy Lelkeinket
 Fárasztó, nagy térségre;

Mellynek békes bóltozatot
 Mutató üregében;
 A' sok ezer tsillagzatot
 Látjuk, ditsőségében.

'S erre, a' nagy Természetnek
 Alkotmányit kémlelő
 Elméink, így kérdezetnek:
 Hogy jöttek ezek elő?!

Hogy? — valóban nem a' véges
 Emberi kis erőből

Jöttek; hanem eggy felséges
Hatalmú, Teremtőtől;

Kinek alkotó ereje,
Adott lételt mindennek.
De ki ez a' világ feje?!
Hogy leborúljunk ennek!

A' 36-dik laponn a' 44-dik §-nak fordítása.

Ki az? Ki a' szépen alkotott világnak
Lételt adott, élet osztó erejével?

A' *Közelnek*, és a' *Távol-valóságnak*
Határit meg szabta fő böltsességével?

Ki az? ki a' kéklő kiterjedettségnek
Fejünk felett lévő magos üregében,

A' Nap, Hóld, 's Tsillagi, fénylő ditsőségnek
Seregít elrakta a' magok rendében?

Kitől lettek a' nagy Természet világnak
Mindenféle — nemű, 's formájú mivei?

Honnan jöttek elő az Állat — országnak
Száma nélkül való élő seregei?

Ki alkatta ama Hegyeket, Völgyeket,
A' nagy természetű zöldségességét?

A' földben rejtőző köveket, 's értzeket
A' Plánták szám nélkül való ezereit?

Ki tölté a' vizet bő kezével bele
A' Kútak, Patakok, 's Tengerek keblébe?

Ki hinti szállongó hó pehellyel tele
A' föld színét, időnk téllé vált részébe?

Ki parantsol futást a' suhogó szélnek,
Ki tölti az essőt határainkra ki?

A' felhők futási, vallyon kit beszélnek,
Hogy az ő rendjüket bölts kézzel szabta ki?

Ki tsepegtet nyárban frissítő harmatot
 A' szabad ég alatt nyugovó plántákra?
 Ki fagyasztja jéggé a' víz folyamatot?
 Ki hint le zúzmarázt a' haldokló fákra?
 Ki ád a' plántáknak kedves virágiból
 Ezer féle nemű gyümölsöket nekünk?
 A' Rétek, és Földek gazdag tárháziból
 Ki hozza ki élet-adó menedékünk?

Mind ezek a' nagytól a' leg kissebbekig
 Tsak a' Te munkáid óh megfoghatatlan!
 Tsak Téged tisztelnek kezdettől végeig
 Minden Teremtmények, ki vagy láthatatlan
 Te vagy kezdet nélkül, 's vég nélkül, valóság!
 Te vagy Teremtője, 's őltalma mindennek,
 Ki, *távol vagy*; még is a' *jelen valóság*
 Szárnyain, itt lebegsz. Kit hívunk ISTEN-nek.

Erős akaratod hatalmas szózatja,
 Alkotvánn így mindent; én is Tiéd vagyok.
 Minden hatóságod, Lelkemet álthatja
 'S bár por vagyok; még is vágyódásim nagyok.
 Érzem, emelkedő erőm tehetségén,
 Ama hozzád vonszó erőnek nagyságát.
 'S bár, vissza esem is erőtelenységén;
 Érzem, mégis létiem magas méltóságát.

Te tőled van minden; valamivel bírok,
 Te adtad Testembe pihegő szívemet;
 A' mivel szemlélek, mosolygok, vagy sírok;
 A' Test ablakait, két fénylő szememet.
 A' szaglás, tapintás, 's hallás eszközei,
 Mellyekkel a' külső dolgok behatását
 Meg érzem; mind, kezéd Isteni mívei;
 Te vezetted sorsom sokféle forgását.

Te tudod a' belsők fedett rejtekeit,
 Gondolatainknak titkos forgásival,
 Tisztán látod a' bűn setétes helyeit;
 Erköltsi életünk minden folyásával. —
 Hallod a' szózatot; mellynek hangja nintsen;
 A' szív érzésinek lassú susogását.
 Láthatatlan ortzád, bár merre tekintsen:
 Mindenütt ált' - hatja a' titkok forgását.

Legfőbb Hatalmadnak, ennyi tanújával,
 Meggyőződik Lelkünk Mindenhatóságod
 Vóltáról, e'felett bennünket magával,
 Megesmérkedtet még legtisztább jóságod.
 Mert, a' mint mindenből kitetszővé teted,
 Azt, a' mi létellel bír a' Természetben,
 Az ember, — mint fővebb részért teremtetted;
 Hogy boldog lehessen e' rá mért életben.

'S hihetőleg a' Te Fő Böltsességedet,
 Más tzel nem vezérlé Teremtőségedben:
 Mint az, hogy szeretve tiszteljen Tégedet
 A' Véges Valóság, Végetlenségedben,
 'S Tanúlják meg minden nemesebb létellel
 Bíró Teremtmények; kivált mi emberek;
 Hogy tsak *munkássággal*, tsak a' *jótétellel*,
 Lehetünk a' gyengék' Tanító mesterek.

'S tsak a' teszi sorsunk legfőbb böltdogságát:
 Ha meg esmérkedve így önnön magunkkal,
 'S követve Isteni Lelkednek jóságát:
 Jól élünk magunkkal, 's felebarátunkkal,
 Így leszs, hogy bennünket akár melly sors érne;
 Életünk folyása volna bár mostoha;
 Ha bár a' Történet ránk tsapást is mérne:
 Megnyugszunk, 's éltünket nem bánjuk meg
 soha.

Nem jobb volna e' kinek kinek közlünk a' sorsa, ha kedves szüléink születésünk napjától fogva a' legszorgosabb gondviseléssel egybe kaptsolt nevelést reánk nem fordítottak volna. Viszsa hálálhatjuk e' mi ezt nekik egész életünk lefolyása alatt? — Ostobság, és durvaság vezette ezen embertelen atyát, a' ki nem sokára a' kórházban meghalt, tulajdon gyermeke' gondviselésének ennyire terjedő elmellőzésére. — Így alatsonyítatik le az ember az oktalán állathoz, ha a' miveléssel együtt járó nevelés az ő emberi tehetségeinek segítő kezét nem nyújtja. Hálákat mondjunk szeretett Istenünknek, a' ki nekünk jó, 's reánk gondoskodó szeretettől vezéreltetett szüléket adott. Mi lenne belőlünk az ő gondviselések nevelő gondoskodások, és oktatások nélkül?

Trémel Miklós.

T a l á n y.

Szellemi vagyok én, szo' partjain lakom,
Édes tsattanásból áll egész alakom.
Hívség' contractusán kedves petsét vagyok;
De, ah! néha boszút is palástolgotok;
Tsak az különbséggel: ott forró a' nevem,
De itt hideg hangá fagy el mézes hevem.

R e j t e t t s z ó.

Elsőm' használod téiben, fordítsd ha vevél Nöt
Akkor volt; más tagja folyékony, peshed azonban,
'S áll; végső tagját hegyek adják; vedd az egészet
Földnek alatta bojong, 's hasznát veszszük mi naponként.

M. A.

Megfejtés a' 60. számban: Péts.